

med de midler, som de nu finder hensigtsmæssige og anvendelige, at gøre deres områder etnisk rene.« Og vi fortsatte: »Så kan man stille spørgsmålet: Jamen vil vores soldater ikke forhindre det? Vi bliver nødt til at indrømme, at vores tillid på det plan er meget lille.«

Hvis vi så ser på den periode, som er gået siden, så må vi sige, at vores tillid ikke er blevet væsentlig større. Faktisk har det seneste år jo udvist en lang række af eksempler på etniske udrensninger og etnisk opdeling af det tidligere Bosnien.

Så kunne man måske sige, at det bare er et eller andet, en eller anden socialist fra Enhedslisten står og siger fra det danske Folketings talerstol. Derfor vil jeg f.eks. henvise til, hvad den franske udenrigsminister sagde ifølge Politiken den 26. marts 1996, nemlig at der i Bosnien »ikke længere er tale om en fredsproces, men at den etniske udrensningslogik fortsætter«. Og han fortsatte »at den franske vurdering er, at IFOR-styrkernes vigtigste opgave indtil nu har været at tvangsforflytte dele af befolkningen med henblik på at skabe etnisk homogene enheder«.

Et af de steder, hvor det internationale samfund har været direkte involveret via EU, har været i spørgsmålet om Mostar, fordi dér har man haft en EU-ansvarlig, som har skullet arbejde med Mostar. Derfor er det selvfølgelig også interessant at se hans status, som han fremlagde den 12. marts 1996 i Politiken:

»De europæiske regeringer tog munden rigtig fuld, da de bad mig om fortsat at samarbejde med politichefen i Vest-Mostar, mens han blot så til, mens EU's politifolk satte livet på spil. At hænge en borgmester hørte til de offentlige festligheder i middelalderen. Men nu forventer de europæiske regeringer, at jeg skal fortsætte med at samarbejde med disse folk. Det er lidt for meget, og det er grunden til, at jeg nu siger farvel. Jeg holder afskedsreception den 2. april, hvad enten EU har fundet en afløser eller ej.«

Disse udtalelser var selvfølgelig bare udtalelser. Vi må jo se på praksis, og praksis så vi jo i de serbiske forstæder i Sarajevo. Netop bevarelsen af de serbiske forstæder som en del af det multietniske Sarajevo var helt afgørende for at fastholde mulighederne for på kort sigt at komme et afgørende skridt videre i retning af en multietnisk stat. Desværre må man jo konstatere, at der ikke var megen hjælp at hente fra hverken IFOR eller fra politistyrken. Faktisk så man jo stort set til, mens husene brændte ned

om ørerne på de serbiske indbyggere, som for en stor dels vedkommende jo faktisk ønskede at blive boende.

Senest er der så kommet rapporterne fra den internationale krisegruppe, som jo gjorde sig fortjent til hæder, da den påviste, at der var 103 pct., der havde deltaget i valget i Bosnien.

Der er også kommet en rapport fra Human Rights Watch, og jeg vil citere, hvad de skriver i deres rapport angående den seneste situation. De skriver:

»Ved passivt at se til, mens lokale militærgrupper kontrolleret af Radovan Karadzic fortsat laver etnisk udrensning, terroriserer og torturerer ikke-serbere, brænder huse af, plyndrer folk og opruster en paramilitær styrke, er IFOR med til at opmuntre de lokale magthavere til at optræde deres terror, som er i direkte modstrid med Daytonaftalen.«

Derfor er vores konklusion altså, at vi synes, der var noget galt fra starten, vi synes stadig væk, der er noget galt, og det er ikke vores metode, den, som anvendes i det forslag, der ligger.

Arne Melchior (CD):

CD saluterer med stor tilfredshed forslaget om fortsat deltagelse i opgaverne i Bosnien-Hercegovina. Jeg kan tilslutte mig et flertal af de udmærkede begrundelser, som en række ordførere har givet.

Til hr. Søren Søndergaard vil jeg sige, at uanset berettigelsen af nogle af hans betænkkeligheder, så mener jeg slet ikke, at Danmark har noget andet valg end at deltage. Men vi skal selvfølgelig ikke gøre det på grund af manglende valgfrihed, men vi skal gøre det også af lyst og helhjertet, således som det store flertal i Folketinget ønsker det.

Jeg har ikke kunnet undlade at more mig en lille smule over bemærkningernes IV., hvor der med henvisning til grundlovens § 19, stk. 2, står, at regeringen, i grundloven kaldet Kongen, ikke kan anvende militære magtmidler *mod* nogen fremmed stat. Det er jo glædeligt at konstatere, at det bliver der heller ikke tale om her, selv om det så altså skal passere Folketinget, men det er sandelig *for* nogen, at disse styrker har opereret, og at opfølgingsstyrken skal være til stede.

Jeg husker fra tidligere årtiers forsvars- og militærdebatter argumenter om, at når man har et militær, når man har soldater og våben og fly og krigsskibe og den slags ting, vil generaler og regeringer før eller senere som følge af inertiens